

Arrest

nr. 320 037 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) augustus 1999.

1.2. Verzoekster dient op 26 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 28 februari 2024 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 augustus 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Hawiye-clan, subclan Abgaal. U bent geboren op (...) augustus 1999 in de stad Ceel Dheer, gelegen in het gelijknamig district in de provincie Galgaduud in Somalië. U hebt twee jongere zussen en een jongere broer. Uw vader overleed in 2014 aan de gevolgen van een ziekte. Uw moeder hertrouwde daarna met uw stiefvader A. M. A. In Somalië deed u het huishouden en verkocht u samen met uw moeder parfum, soms zette u henna bij klanten.

Uw moeder werd eind 2020 meermaals benaderd door S., een lid van Al-Shabaab die met u wenste te trouwen. Na verloop van tijd zei S. dat hij u onder dwang zou meenemen, waarna uw moeder schrik kreeg. Sinds toen was uw moeder aan bed gekluisterd. Op een bepaald moment keerde S. terug naar uw huis. Hij herhaalde zijn wens om met u te trouwen, waarop uw stiefvader verwees naar de situatie van uw moeder en zei dat er niet over het huwelijk kon worden gesproken. Hij vertelde dat S. diende terug te komen wanneer uw moeder aan de betere hand zou zijn of kwam te overlijden. Uw moeder is uiteindelijk op 27 januari 2021 gestorven. Twee dagen na haar dood kwam S. naar uw huis met de intentie om u mee te nemen. Uw stiefvader zei dat hij uw hand zo kort na de dood van uw moeder niet aan hem kon geven, waarop S. weigerde weg te gaan. Uw stiefvader bleef echter volharden, waarop hij uiteindelijk wegging. Daaropvolgend nam uw stiefvader contact op met uw maternale oom in Mogadishu. Uw oom gaf uw stiefvader de opdracht om u en de andere kinderen naar Mogadishu te sturen. Wanneer u op 30 januari 2021 een auto wou nemen naar Mogadishu, werd u door S. op de plek van waaruit de auto's vertrekken meegenomen. U werd vervolgens opgesloten in een huis waar u door S. werd verteld dat hij alreeds uw echtgenoot was. Tijdens uw gevangenschap werd u door S. geslagen, met een mes gestoken en seksueel misbruikt. Uiteindelijk besloot u mee te gaan in zijn verhaal, waarop S. vertelde dat hij u graag zag. Na ongeveer een maand en enkele dagen mocht u het huis verlaten om boodschappen te doen. U mocht echter niet teruggaan naar het huis van uw stiefvader, omdat hij had geweigerd uw hand aan hem te geven. Toen u het huis verliet liep u een kennis tegen het lijf, waarop u haar vroeg om uw stiefvader te vertellen dat u hulp nodig heeft. Twee dagen later, op 8 maart 2021, liet uw stiefvader u via het meisje weten dat u op 9 maart 2021 samen met Mama F. S. en haar dochters naar Mogadishu mee kon gaan. U diende daarvoor naar het pleintje waar de auto's vertrekken te komen. Op 12 maart 2021 kwam u aan in Mogadishu, waar u bij uw oom ging wonen. Wanneer uw oom uw stiefvader telefonisch op de hoogte wou brengen van uw aankomst in Mogadishu, werd de telefoon echter opgenomen door S. Hij zei dat hij wist dat u bij uw oom in Mogadishu verbleef. Vervolgens gaf hij uw oom drie dagen tijd om u per auto terug te sturen naar Ceel Dheer. Indien uw oom dit niet zou doen, zou hij net als uw stiefvader A. worden gedood. Na het telefoongesprek werd u door uw oom ondergebracht bij een vriend van hem, acht dagen later verliet u het land.

U vertrok op 20 maart 2021 vanuit Somalië per vliegtuig naar Turkije. Elf dagen later reisde u naar Griekenland, waar u ongeveer vier maanden verbleef. Op 26 augustus 2021 reisde u per vliegtuig naar België. U kwam op 26 augustus 2021 aan in België, alwaar u op dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

In België werd u eind 2021 door uw tante op de hoogte gebracht over de moord op uw maternale oom.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u door Al-Shabaab te worden vermoord.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch attest van dokter C. betreffende vrouwelijke genitale verminking en een attest van dokter Angeline aangaande opgelopen verwondingen. Op 13 maart 2024 bezorgde u via uw advocaat een correctie als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt

evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk.

In casu stelt het CGVS vast dat u het gedwongen huwelijk met S., een lid van Al-Shabaab, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door meerdere inconsistenties tussen de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Zo legt u afwijkende verklaringen af over uw ontvoering. Waar u bij de DVZ verklaarde dat S. en andere leden van Al-Shabaab bij u thuis zijn langsgesproken en u vervolgens hebben meegenomen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), zegt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vanop de plek waar de auto's vertrekken te zijn meegenomen. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u te zijn meegenomen op de plaats van waar de auto's vertrekken (CGVS, p. 28). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen biedt geen verschoning voor de eerder vernoemde inconsistentie.

Uw verklaringen betreffende het telefoongesprek tussen uw maternale oom en S. blijken eveneens weinig consistent. Bij de DVZ verklaart u namelijk dat S. naar uw oom heeft gebeld met de boodschap dat hij wist dat u bij uw oom verbleef en hij u zou komen halen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat uw oom naar uw stiefvader heeft gebeld om hem op de hoogte te brengen van uw aankomst in Mogadishu. Echter, de telefoon van uw stiefvader werd opgenomen door S. (CGVS, p. 29). Daargelaten uw afwijkende verklaringen over wie er naar wie heeft gebeld, zijn uw verklaringen over de inhoud van het gesprek evenmin eenduidig. Zo zegt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat S. uw oom drie dagen tijd gaf om u terug naar Ceel Dheer te sturen (CGVS, p. 29), in tegenstelling tot uw verklaring bij de DVZ waarbij u stelde dat S. u in Mogadishu zou komen halen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen aangaande dit telefoongesprek, ontkent u dat S. naar uw oom heeft gebeld. U blijft vervolgens volhouden dat uw oom in Mogadishu heeft gebeld naar uw stiefvader, maar S. uiteindelijk de oproep heeft beantwoord (CGVS, p. 29). Het louter herhalen van uw laatste verklaring kan voornoemde inconsistenties niet uitklaren. De vastgestelde inconsistenties tasten de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk dan ook in ernstige mate aan.

Daarnaast blijkt dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven op zich evenmin geloofwaardig overkomen. Uw verklaringen met betrekking tot het gedrag van verschillende actoren worden namelijk geplaagd door elementen die weinig plausibel worden bevonden.

Zo doet de houding van uw moeder ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaart namelijk dat uw moeder meermaals werd benaderd door S. met de boodschap dat hij met u wou trouwen (CGVS, p. 12 en 25). Uw moeder zei telkens dat u nog te jong was en hij weg diende te gaan, waarop hij dit ook deed. U verklaart dat uw moeder aanvankelijk dacht dat dit niet echt was (CGVS, p. 26). Pas wanneer S. ermee dreigde u onder dwang mee te nemen, nam ze dit gedwongen huwelijk serieus (CGVS, p. 25). De achteloosheid waarmee uw moeder de gesprekken met S., een lid van de terreurorganisatie Al-Shabaab, naast zich neerlegde, is niet aannemelijk. Zeker gezien het feit dat er in Ceel Dheer reeds vrouwen gedwongen werden uitgehuwelijkt aan leden van Al-Shabaab (CGVS, p. 19). U geconfronteerd met het gegeven dat er reeds vrouwen werden meegenomen en uw familie dus wist dat dit mogelijk was, antwoordt u bevestigend. Vervolgens verklaart u ontwijkend dat u het eerste kind van uw moeder was en zij niet blij zou zijn wanneer zij haar eerste dochter zouden meenemen. U voegt hieraan toe dat er geen moeder bestaat die haar dochter wil zien meegenomen worden (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe uw moeder u aan dit huwelijk dacht te kunnen onttrekken, herhaalt u dat zij dacht dat het niet echt was. Pas wanneer S. zei dat hij u onder dwang zou meenemen, kreeg zij schrik (CGVS, p. 26). Uw verklaringen overtuigen niet. Het is voor het CGVS geheel onduidelijk om welke reden uw moeder niet eerder een uitweg trachtte te zoeken voor u, aangezien ze op de hoogte was van het risico op een gedwongen huwelijk tussen een vrouw en een lid van Al-Shabaab in Ceel Dheer (CGVS, p. 19). De passieve houding van uw moeder ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

Uw verklaringen met betrekking tot het gedrag van uw stiefvader A. komen eveneens uitermate bedenkelijk over. Zo trachtte uw stiefvader u tot tweemaal toe te helpen uit Ceel Dheer te vluchten. Het is echter merkwaardig dat uw stiefvader de stad Ceel Dheer zelf niet trachtte te ontvluchten, daar de terreurorganisatie hem logischerwijze verantwoordelijk zou achten voor uw verdwijning (CGVS, p. 12-13). Initieel probeerde uw stiefvader namelijk het huwelijk uit te stellen, waarna u de volgende dag door S. werd aangetroffen op de plaats van waaruit auto's vertrekken (CGVS, p. 12). Uw stiefvader werd hierbij ook geslagen (CGVS, p. 27). Wanneer u wordt gevraagd om welke reden uw stiefvader de eerste keer dat u poogde naar Mogadishu te vluchten niet meeging, antwoordt u ontwijkend dat hij niet mee is gegaan (CGVS, p. 27). Nogmaals gevraagd om welke reden hij niet mee ging gaan, stelt u dat het belangrijkste was om u naar Mogadishu te sturen, omdat u door S. werd gevisieerd (CGVS, p. 27-28). Gevraagd of uw stiefvader niet zou worden gevisieerd

door S. wanneer hij u zou helpen vluchten naar Mogadishu, antwoordt u vaagweg dat hij zou worden gevisieerd als het gelukt was, maar het niet is gelukt en u werd meegenomen. Vervolgens verwijst u naar uw tweede vluchtpoging, waarbij uw stiefvader werd gedood (CGVS, p. 28). Het is echter niet logisch dat uw stiefvader op dat moment niets ondernam om zijn eigen leven te beschermen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat S. u tijdens uw gevangenschap verbood terug te keren naar het huis van uw stiefvader omdat hij het huwelijk had geweigerd (CGVS, p. 13). Indien u zou vluchten, is het dan ook evident dat uw stiefvader ervan zou worden verdacht u hierbij te hebben geholpen, hij poogde u hier bovendien al eerder mee te helpen. Vervolgens hielp uw stiefvader u ook effectief te vluchten naar Mogadishu. Gevraagd of uw stiefvader ook naar Mogadishu kon vluchten, antwoordt u bevestigend. U stelt echter dat u het was die door S. werd gevisieerd (CGVS, p. 27). Dat uw stiefvader in deze situatie echter geen voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen om zich te beschermen brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Voorts plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij het gedrag van uw vermeende vervolger. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw moeder en stiefvader afwijzend stonden tegenover een huwelijk tussen u en S. De door u ondernomen vluchtpoging op 30 januari 2021 maakte bovendien duidelijk dat u evenmin met hem wenste te trouwen (CGVS, p. 12). Het is bijgevolg onduidelijk om welke reden S. u na ongeveer een maand gevangenschap zodanig vertrouwde dat hij u de vrijheid gaf om alleen buitenshuis te gaan (CGVS, p. 13). Dat u een dergelijke mate van vrijheid kreeg, waarbij u onder meer probleemloos contact kon leggen met andere mensen, is gezien het feit dat u en uw familie reeds duidelijk kenbaar hadden gemaakt dat zij afwijzend stonden tegenover dit huwelijk, niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat S. uw oom drie dagen de tijd gaf om u terug te sturen naar Ceel Dheer, is vanuit deze optiek geenszins geloofwaardig (CGVS, p. 13). S.'s gedrag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

Tenslotte blijken uw verklaringen over S. bijzonder summier. Gevraagd hoe u S. kende, antwoordt u eenvoudigweg dat hij één van de inwoners was. U voegt hierbij toe dat als een persoon daar woont, deze persoon u kan zien. Gevraagd of u S. kende, antwoordt u bevestigend en herhaalt u dat hij één van de inwoners was. Gevraagd van waar u S. kende, herhaalt u wederom dat wanneer iemand daar woont, hij één van de inwoners is en u deze persoon kent. Vervolgens zegt u dat jullie elkaar niet persoonlijk kenden (CGVS, p. 24). Uw verklaringen zijn zodanig vaag dat ze eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten.

Ook uw kennis over de werkzaamheden van S. bij Al-Shabaab is bijzonder beperkt. Gevraagd wie hij juist is, komt u niet verder dan dat hij een lid is van Al-Shabaab, waarop u zegt dat hij u onder dwang wou trouwen en u door hem werd vastgehouden. Gevraagd sinds wanneer hij lid is bij Al-Shabaab, dient u het antwoord schuldig te blijven. Gepolst naar zijn functie binnen Al-Shabaab, stelt u dat hij één van de inwoners was, hij spioneerde en bepaalde jongens sloeg. Gevraagd of hij een bepaalde functie of rol had binnen de terreurorganisatie, stelt u enkel te weten dat hij lid was bij Al-Shabaab (CGVS, p. 24). Uw beperkte verklaringen over S. ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw gedwongen huwelijk met S. is het evenmin geloofwaardig dat uw stiefvader omwille hiervan vermoord werd.

Gezien aan de door u aangehaalde problemen met Al-Shabaab geen geloof kan worden gehecht, vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de moord op uw oom stelt u enkel te weten dat hij met een pistool vermoord werd omdat uw tante dit vertelde. U linkt dit niet aan uw problemen met S. en zegt er verder ook niets van te weten omdat u al in België was (CGVS, p. 29). Hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofd worden afgeleid.

Ook de door u neergelegde medische documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het medisch document van 22 november 2021 door dr. A. attesteert dat u een litteken van 6 centimeter hebt op uw rechterbeen. Hiermee wenst u te staven dat S. u met een mes in uw been heeft gestoken (CGVS, p. 5). Het medisch attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak of de precieze omstandigheden waarin u dit letsel opliep. Een arts kan overigens enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaald ziektebeeld of letsel is ontstaan. Het doktersattest volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft het medisch attest van 18 januari 2022 dat werd opgesteld door dokter C. en waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking type 2 onderging, dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit niet betwist.

Dit medisch attest kan echter geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen aangaande uw vluchtmotieven. Gevraagd wat u met dit document wenst aan te tonen, verklaart pijn te hebben gehad tijdens uw periode in het centrum, waarop het medisch team een afspraak heeft geregeld bij de dokter (CGVS, p. 5). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. U gevraagd naar een vrees bij terugkeer aangaande vrouwelijke genitale verminking haalt u niets aan, u stelt namelijk al besneden te zijn geweest toen u jong was (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u bij terugkeer naar Somalië een vrees heeft met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking.

Wat betreft de correcties die u op 13 maart 2024 bezorgde via uw advocaat als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, merkt het CGVS op dat deze bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen. U wenst namelijk uw verklaring dat uw vader thuisbleef aan te passen. U verklaart namelijk dat uw vader weldegelijk ging werken. Dit element werd in deze beslissing niet besproken en kan de eerder gedane vaststellingen bijgevolg ook niet wijzigen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De

voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in deEUA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers

zijn soldaten, clanmiliteleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Galgaduud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij gaat eerst in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing.

Na een theoretische toelichting van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, gaat verzoekster in op haar specifiek profiel. Ze stelt dat ze nooit naar school is geweest en enkel naar de Koranschool ging. Ze heeft haar dorp nooit verlaten en wijst erop dat ze Somalië al meer dan drie jaar geleden heeft verlaten. Ze stelt verder dat er nog steeds leden van Al-Shabaab aanwezig zijn in haar dorp. Gelet op haar profiel, verwijt ze de commissaris-generaal een veel te strenge en subjectieve beoordeling te hebben gemaakt.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat haar gedrag in strijd is met de regels van Al-Shabaab en stelt dat zij als ongelovige zal worden beschouwd omdat zij weigerde de bevelen van Al-Shabaab op te volgen.

Met betrekking tot haar gedwongen huwelijk, wijst verzoekster erop dat haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en haar verklaringen bij de DVZ niet tegenstrijdig zijn maar elkaar aanvullen. Verder volhardt ze in haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat het wel degelijk haar oom was die de stiefvader van verzoekster opbelde om te melden dat ze was aangekomen in Mogadishu. Wat betreft de inhoud van het gesprek, meent verzoekster dat haar verklaringen hierover bij de DVZ en bij het CGVS elkaar aanvullen en niet tegenspreken. Ze haalt ook aan dat zij zelf het telefoongesprek niet heeft gehoord en zij alleen kon vertellen wat haar oom haar gezegd had. Verzoekster wijst erop dat haar moeder de vraag van S.

om te kunnen huwen met verzoekster eerst niet serieus nam om verzoekster niet bang te maken en zo haar te beschermen en tijd te winnen. Ze wijst er ook op dat toen ze doorhadden dat de situatie met S. ernstig en gevaarlijk was haar moeder reeds ziek was, wat haar vermogen om te reageren mogelijks ook heeft aangetast. Ze haalt verder aan dat haar stiefvader niet gevlucht is omdat hij geloofde dat verzoekster het rechtstreekse doelwit was en hij niet. Ze wijst er ook op dat het feit dat haar stiefvader haar voor de tweede keer hielp ontsnappen aan S. geheim was maar dat hij uiteindelijk gedood werd door Al-Shabaab om een sterk signaal af te geven aan verzoekster en haar oom. Verzoekster stelt verder dat ze enkel naar buiten mocht om huishoudelijke taken uit te voeren zonder in het dorp te kunnen praten, in het bijzonder met mannen door de regels en aanwezigheid van Al-Shabaab. Volgens verzoekster werd S. ook minder waakzaam omdat ze zijn verzoeken begon in te willigen en hij zo dacht dat ze volgzaam was en een echte echtgenote werd. Wat betreft haar gebrekkige kennis over S., stelt ze dat haar moeder hem goed kende maar zij niet. Ze stelt dat ze in hetzelfde dorp woonden maar niet in dezelfde buurt en hij tijdens haar opsluiting niet met haar praatte over zijn dag, zijn werk of zijn gevoelens. Dat haar oom gedood is omwille van haar problemen is niet zeker, maar verzoekster stelt wel dat het zeer waarschijnlijk verband hield met haar problemen. Vervolgens bespreekt verzoekster de verschillende medische documenten die ze heeft neergelegd.

Volgens verzoekster moet haar het voordeel van de twijfel worden gegund en moet artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast.

In een tweede punt gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus en de veiligheidssituatie in Galgaduud, onder verwijzing naar diverse internationale bronnen. Zij gaat ook in op de humanitaire situatie in Somalië en verwijst en citeert hierbij uit internationale landeninformatie.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een

inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, houdt in dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk met S., een lid van Al-Shabaab. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming een medisch attest neergelegd. Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt uit dit medisch attest dat verzoekster een litteken heeft van zes centimeter op haar rechterbeen. De Raad dient echter op te merken dat het medisch attest slechts zeer summier is en heel beperkt ingaat op de door verzoekster aangegeven oorzaak voor het letsel, met name wordt er gesteld dat de wonde werd toegebracht met een mes. Er wordt niet aangegeven in welke mate het litteken compatibel is met verzoeksters verklaringen hierover en er wordt zo bijvoorbeeld ook niet aangegeven hoe oud het litteken ongeveer is. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitel kan geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld of de letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar een vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit met de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – dient de Raad vast te stellen dat het medisch attest op zich niet volstaat om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Dit attest kan bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

4.1.3. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan het neergelegd medisch stuk slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gegeven, voor wat betreft de oorzaak en precieze omstandigheden van de medische problematiek, en dat dit stuk steeds moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

4.1.4. Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat het voorliggende stuk omwille van de inhoud en/of relatieve bewijswaarde op zich niet volstaat om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Evenmin volstaat het neergelegde stuk als afdoende verantwoording voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige verklaringen. Dat het voorgelegde document een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met dit document geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Dit document maakt, zoals gezegd, deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Het moet dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.5. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) er meerdere inconsistenties werden vastgesteld tussen verzoeksters verklaringen bij de DVZ en haar verklaringen bij het CGVS, waarbij ze tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats van haar ontvoering en het telefoongesprek tussen S. en haar oom;

(b) de passieve houding van verzoeksters moeder ernstig doet twifelen aan haar relaas, waarbij het geheel onduidelijk is waarom haar moeder niet eerder een uitweg trachtte te zoeken uit het huwelijk met S. aangezien ze op de hoogte was van het risico op een gedwongen huwelijk tussen een vrouw en een lid van Al-Shabaab in Ceel Dheer;

(c) verzoeksters verklaringen over het gedrag van haar stiefvader eveneens bedenkelijk overkomen, waarbij (i) hij verzoekster tot tweemaal toe de stad trachtte te helpen te ontvluchten maar hij merkwaardig genoeg zelf niet probeerde te vluchten, terwijl Al-Shabaab hem logischerwijze verantwoordelijk zou houden voor de verdwijning van verzoekster; (ii) het verboden was voor verzoekster tijdens haar gevangenschap bij S. om terug te keren naar het huis van haar stiefvader omdat hij het huwelijk had geweigerd waardoor het evident is dat indien verzoekster zou vluchten, ze er haar stiefvader van zouden verdenken haar te hebben geholpen en (iii) het ongeloofwaardig is dat verzoeksters stiefvader in deze situatie geen veiligheids- of voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen;

(d) er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het gedrag van verzoeksters vervolger S., waarbij (i) het onduidelijk is waarom S. haar na een maand gevangenschap zodanig vertrouwde dat ze alleen buitenshuis mocht gaan, gelet op het feit dat haar familie en zij reeds duidelijk hadden gemaakt dat zij afwijzend stonden tegenover het huwelijk en (ii) het eveneens onaannemelijk is dat S. haar drie dagen de tijd zou hebben gegeven om vanuit Mogadishu terug te keren naar Ceel Dheer;

(e) verzoeksters verklaringen over S. bijzonder summier zijn, waarbij ze enkel verklaarde dat hij één van de inwoners was en dat ze zo die persoon kende en dat hij lid was van Al-Shabaab;

(f) verzoeksters kennis over de werkzaamheden van S. bij Al-Shabaab bijzonder beperkt is, waarbij ze niet weet wie hij juist is, sinds wanneer hij lid is van Al-Shabaab en wat zijn functie was binnen de organisatie van Al-Shabaab;

(g) verzoekster er niet in slaagt de moord op haar oom te linken met haar problemen met S.;

(h) de door verzoekster neergelegde medische documenten bovenstaande beoordeling niet kunnen wijzigen waarbij (i) het medisch document van 22 november 2021 enkel attesteert dat verzoekster een litteken heeft van 6 centimeter op haar rechterbeen maar dit attest geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak of de precieze omstandigheden waarin zij dit letsel opliep aangezien een arts enkel vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaald ziektebeeld of letsel is ontstaan; (ii) het medisch attest van 18 januari 2022 aantoonde dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking type II heeft maar hier geen vrees bij terugkeer aan koppelt en (iii) ze verklaarde pijn te hebben gehad tijdens haar periode in het centrum waarop het medisch team vervolgens een afspraak bij de dokter heeft gemaakt maar deze medische redenen geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.1.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.7. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.8. Verzoekster wijst op haar profiel als ongeschoolde vrouw die haar dorp nooit verlaten heeft voor haar vlucht uit Somalië. De Raad is echter van oordeel dat zelfs van een vrouw met verzoeksters profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze doorleefde ervaringen kan geven en eenvoudige zaken over haar vluchtrelaas kan vertellen, evenals dat zij coherent is in haar verklaringen hierover. De Raad benadrukt verder dat ongeschooldheid niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens toont verzoekster dit niet aan, of haar zouden verhinderen haar vluchtrelaas accuraat te omschrijven. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft concreet aan te geven waarom haar profiel zou maken dat van haar niet langer kan worden verwacht dat zij haar vluchtrelaas voldoende concreet en coherent uit de doeken kon doen.

4.1.9. Waar verzoekster stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS helemaal geen inconsistenties zijn maar juist aanvullingen, wijst de Raad erop dat verzoekster bij de DVZ wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar S. haar had meegenomen en over de inhoud van het telefoongesprek tussen haar oom en S. Door, in navolging van haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud, opnieuw één versie van de feiten in haar verzoekschrift naar voor te schuiven – met name dat het haar oom was die belde naar haar stiefvader en S. toen de telefoon opnam - zonder evenwel een aannemelijke verklaring te bieden voor de oorspronkelijke inconsistenties, kan verzoekster geen nieuw licht op haar zaak werpen. De commissaris-generaal wordt bijgetreden waar hij vaststelt dat: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door meerdere inconsistenties tussen de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Zo legt u afwijkende verklaringen af over uw ontvoering. Waar u bij de DVZ verklaarde dat S. en andere leden van Al-Shabaab bij u thuis zijn langsgekomen en u vervolgens hebben meegenomen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), zegt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vanop de plek waar de auto's vertrekken te zijn meegenomen. Hiermee geconfronteerd, herhaalt u te zijn meegenomen op de plaats van waar de auto's vertrekken (CGVS, p. 28). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen biedt geen verschoning voor de eerder vernoemde inconsistentie.*

Uw verklaringen betreffende het telefoongesprek tussen uw maternale oom en S. blijken eveneens weinig consistent. Bij de DVZ verklaart u namelijk dat S. naar uw oom heeft gebeld met de boodschap dat hij wist dat u bij uw oom verbleef en hij u zou komen halen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat uw oom naar uw stiefvader heeft gebeld om hem op de hoogte te brengen van uw aankomst in Mogadishu. Echter, de telefoon van uw stiefvader werd opgenomen door S. (CGVS, p. 29). Daargelaten uw afwijkende verklaringen over wie er naar wie heeft gebeld, zijn uw verklaringen over de inhoud van het gesprek evenmin eenduidig. Zo zegt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat S. uw oom drie dagen tijd gaf om u terug naar Ceel Dheer te sturen (CGVS, p. 29), in tegenstelling tot uw verklaring bij de DVZ waarbij u stelde dat S. u in Mogadishu zou komen halen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen aangaande dit telefoongesprek, ontkent u dat S. naar uw oom heeft gebeld. U blijft vervolgens volhouden dat uw oom in Mogadishu heeft gebeld naar uw stiefvader, maar S. uiteindelijk de oproep heeft beantwoord (CGVS, p. 29). Het louter

herhalen van uw laatste verklaring kan voornoemde inconsistenties niet uitklaren. De vastgestelde inconsistenties tasten de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk dan ook in ernstige mate aan." Deze elementen betreffen niet zomaar details in haar vluchtrelaas, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat verzoekster coherent is in haar verklaringen hierover, *quod non in casu*.

4.1.10. Wat betreft het gedrag van verzoeksters moeder, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: *" Zo doet de houding van uw moeder ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaart namelijk dat uw moeder meermaals werd benaderd door S. met de boodschap dat hij met u wou trouwen (CGVS, p. 12 en 25). Uw moeder zei telkens dat u nog te jong was en hij weg diende te gaan, waarop hij dit ook deed. U verklaart dat uw moeder aanvankelijk dacht dat dit niet echt was (CGVS, p. 26). Pas wanneer S. ermee dreigde u onder dwang mee te nemen, nam ze dit gedwongen huwelijk serieus (CGVS, p. 25). De achteloosheid waarmee uw moeder de gesprekken met S., een lid van de terreurorganisatie Al-Shabaab, naast zich neerlegde, is niet aannemelijk. Zeker gezien het feit dat er in Ceel Dheer reeds vrouwen gedwongen werden uitgehuwelijkt aan leden van Al-Shabaab (CGVS, p. 19). U geconfronteerd met het gegeven dat er reeds vrouwen werden meegenomen en uw familie dus wist dat dit mogelijk was, antwoordt u bevestigend. Vervolgens verklaart u ontwijkend dat u het eerste kind van uw moeder was en zij niet blij zou zijn wanneer zij haar eerste dochter zouden meenemen. U voegt hieraan toe dat er geen moeder bestaat die haar dochter wil zien meegenomen worden (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe uw moeder u aan dit huwelijk dacht te kunnen onttrekken, herhaalt u dat zij dacht dat het niet echt was. Pas wanneer S. zei dat hij u onder dwang zou meenemen, kreeg zij schrik (CGVS, p. 26). Uw verklaringen overtuigen niet. Het is voor het CGVS geheel onduidelijk om welke reden uw moeder niet eerder een uitweg trachtte te zoeken voor u, aangezien ze op de hoogte was van het risico op een gedwongen huwelijk tussen een vrouw en een lid van Al-Shabaab in Ceel Dheer (CGVS, p. 19). De passieve houding van uw moeder ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk."*

In deze wijst de Raad erop de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoekster toe om de feiten die zij aanhaalt en waarop zij haar vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Door andermaal te benadrukken dat haar moeder de eerste huwelijksaanzoeken niet serieus nam en dat zij, toen ze besepte dat de situatie ernstig en gevaarlijk was, al een hele tijd ernstig ziek was, brengt verzoekster deze pertinente beoordeling niet aan het wankelen. Er kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters moeder deze aanzoeken reeds van in het begin ernstig nam, gelet op de door verzoekster geschetste context van gedwongen huwelijken met Al-Shabaab leden in Ceel Dheer. Dat verzoeksters moeder geen enkele voorzorgsmaatregel of poging zou hebben ondernomen om verzoekster veilig te stellen van de dreiging van een gedwongen huwelijk met S. is onaannemelijk. Verzoeksters moeder kende S. en wist dat hij een lid van Al-Shabaab was. Waar verzoekster nog stelt dat haar moeder haar mogelijks probeerde te beschermen door de huwelijksaanzoeken van S. niet zo serieus te nemen en zo haar niet bang te maken en tijd te winnen, ziet de Raad niet in hoe verzoekster hiermee beschermd zou worden. Door verzoekster in de onwetendheid te houden en geen voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen te treffen, werd verzoekster enkel bijkomend in gevaar gebracht. De Raad stipt bovendien aan dat verzoekster dit ook niet verklaarde bij het persoonlijk onderhoud. Daar gaf ze immers enkel aan dat haar moeder aanvankelijk dacht dat de huwelijksaanzoeken van S. niet echt waren (zie NPO, p. 26). Verzoekster kan deze verklaring, na ontvangst van de negatieve beslissing waarin de commissaris-generaal opmerkt dat dergelijke houding van haar moeder onaannemelijk is, niet zonder meer dienstig aanpassen in haar verzoekschrift.

4.1.11. Ook met betrekking tot het gedrag van verzoeksters stiefvader, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het onaannemelijk is dat verzoeksters stiefvader geen enkele veiligheids- of voorzorgsmaatregelen zou nemen, om zichzelf te beschermen. Verzoeksters stiefvader heeft zich stevast negatief uitgelaten over de huwelijksaanzoeken en werd tevens een eerste maal betrapt op een poging om verzoekster te doen vluchten. Verzoeksters stiefvader werd hierop ook door Al-Shabaab geslagen (zie NPO, p. 27). Ook tijdens haar gevangenschap bij S. werd verzoekster uitdrukkelijk verboden om terug te keren naar haar stiefvader, zodat duidelijk blijkt dat Al-Shabaab nog steeds argwaan koesteren tegenover haar stiefvader (zie NPO, p. 13). Verzoekster kon ook geen dienstige reden geven waarom haar stiefvader ervan zou zijn verhinderd om met haar mee te gaan naar Mogadishu en zichzelf zo in veiligheid te brengen. Verzoekster wijst erop dat Al-Shabaab niet wist dat haar stiefvader haar hielp bij haar tweede ontsnapping, maar dat zij hem toch vermoord hebben om een sterk signaal te geven en verzoekster en haar oom te intimideren. Hiermee kan verzoekster de vastgestelde onaannemelijkheid niet ophelderen. Dat Al-Shabaab haar stiefvader zouden hebben vermoord om een sterk signaal te geven aan verzoekster, benadrukt enkel de verwachting dat haar stiefvader voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen of zelf mee zou zijn gaan naar Mogadishu om represailles voor de verdwijning van verzoekster te vermijden. Verzoekster slaagt er verder

met de verklaring in haar verzoekschrift, dat zij het werkelijke doelwit was en niet haar stiefvader, niet in om het gedrag van haar stiefvader en het gebrek aan voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen te verklaren.

4.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *“Voorts plaatst het CGVS ernstige vraagtekens bij het gedrag van uw vermeende vervolger. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw moeder en stiefvader afwijzend stonden tegenover een huwelijk tussen u en S. De door u ondernomen vluchtpoging op 30 januari 2021 maakte bovendien duidelijk dat u evenmin met hem wenste te trouwen (CGVS, p. 12). Het is bijgevolg onduidelijk om welke reden S. u na ongeveer een maand gevangenschap zodanig vertrouwde dat hij u de vrijheid gaf om alleen buitenshuis te gaan (CGVS, p. 13). Dat u een dergelijke mate van vrijheid kreeg, waarbij u onder meer probleemloos contact kon leggen met andere mensen, is gezien het feit dat u en uw familie reeds duidelijk kenbaar hadden gemaakt dat zij afwijzend stonden tegenover dit huwelijk, niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat S. uw oom drie dagen de tijd gaf om u terug te sturen naar Ceel Dheer, is vanuit deze optiek geenszins geloofwaardig (CGVS, p. 13). S.'s gedrag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.”* Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van een verkeerd beeld van haar vrijheid. Ze stelt dat ze alleen naar buiten mocht voor huishoudelijke taken en ze in het dorp niet met mensen kon praten, zeker niet met mannen, door de aanwezigheid en de regels van Al-Shabaab. Ze stelt ook dat, zodra ze de eisen van S. begon in te willigen, S. dacht dat ze volgbaar was en zich ging gedragen als een echte echtgenote waardoor S. minder waakzaam werd. Met deze verklaringen slaagt verzoekster er niet in de voorgaande beoordeling van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Immers, waar ze stelt dat ze niet met mensen kon praten wanneer ze buiten mocht, spreekt ze haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegen. Ze verklaarde daar immers dat ze simpelweg een meisje met wie ze naar de Koranschool was geweest, kon aanspreken en haar vroeg om haar stiefvader in te lichten dat ze hulp nodig had en dit meisje haar vervolgens opnieuw probleemloos kon aanspreken om een boodschap van haar stiefvader door te geven (zie NPO, p. 13). Ze kan dan ook niet voorhouden dat ze buitenshuis niet kon spreken met mensen. Bovendien, zelfs indien S. verzoekster zou hebben toegelaten om het huis te verlaten om huishoudelijke taken te doen, kan worden aangenomen dat hij of andere Al-Shabaab leden haar nauwlettend in de gaten zouden houden, gelet op haar eerdere poging om te vluchten van het huwelijk.

4.1.13. Wat betreft haar gebrekkige kennis over S., volhardt verzoekster in haar verklaringen dat ze enkel wist dat hij in het dorp woonde en hij lid was van Al-Shabaab, waarbij hij voor hen spioneerde en bepaalde jongens had geslagen. Ze stelt dat hij tijdens haar gevangenschap niet sprak over zijn gevoelens, zijn dag of zijn werk. Hoewel desgevallend kan worden aangenomen dat S. geen uitvoerige gesprekken voerde met verzoekster, wijst de Raad erop dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat haar moeder S. wel goed kende. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeksters moeder, wanneer S. meerdere huwelijksaanzoeken deed en zelfs dreigde verzoekster gedwongen mee te nemen, haar meer informatie zou verschaffen over S. Dat verzoekster niet verder komt dan het stellen dat hij één van de inwoners was en een lid van Al-Shabaab was, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder.

4.1.14. Wat betreft de moord op haar oom, stelt de commissaris-generaal dat: *“Wat betreft de moord op uw oom stelt u enkel te weten dat hij met een pistool vermoord werd omdat uw tante dit vertelde. U linkt dit niet aan uw problemen met S. en zegt er verder ook niets van te weten omdat u al in België was (CGVS, p. 29). Hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid.”* De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf ook herhaalt dat ze niet zeker weet wie haar oom heeft gedood en of dit iets te maken heeft met haar problemen. Er blijkt ook niet dat verzoekster pogingen heeft ondernomen om meer details te achterhalen omtrent de dood van haar oom en een eventuele link met haar eigen problemen, wat nochtans kan worden verwacht.

4.1.15. Wat betreft het veralgemeend betoog van verzoekster dat de beoordeling van haar verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, benadrukt de Raad dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.1.16. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.17. Verzoekster werd ook slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking type II (hierna: VGV) in Somalië en heeft ter staving hiervan medische attesten bij het CGVS neergelegd. De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, §2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). *In casu* moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreurenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type II. In deze dient de Raad echter vast te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Somalië riskeert opnieuw aan deze praktijk te worden blootgesteld. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoekster bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan de meer verregaande vorm van VGV, zijnde een infibulatie, die een risico op re-infibulatie inhoudt. In die omstandigheden dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV, zodat een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is.

4.1.18. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit de regio Galgaduud, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

5.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie: “*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op (...) of op (...) de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...) of op (...), het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...) de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...), en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op (...) of op (...), in rekening genomen.*”

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van

de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel

van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde militias tegen alShabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Galgaduud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprikt. Verzoekster gaat ook niet in op de het motief in de bestreden beslissing dat er geen persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn, die het risico verhogen om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In haar verzoekschrift brengt zij ook geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

4.2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de regio Galgaduud een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of

aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van haar raadsman en een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden.

In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoekster, gezien de devolutieve werking van huidige beroep, middels haar verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee zij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zie *supra* (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. X).

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES